

дни надъ орѣховата дѣска. Постепенно и бавно се открояваше божествениятъ образъ на Спасителя. Каква голѣма любовъ, какво благоговѣние изпълваше душата му, когато слагаше всѣка чѣрта на това лице, колко приниженъ се чувствувахе въ смирението си и колко отчаянъ бѣше отъ слабостта на човѣшкитѣ си сили. Все пакъ всичко бѣше направено вѣщо и вдъхновено. Погледътъ му се спрѣ върху разгърнатото евангелие, което Исусъ държеше въ едната си ръка, и неволно зачете думитѣ, едро написани тамъ: „Дойдете при мене всички, що се трудите и сте обременени; и азъ ще ви успокоя. Вземете моето иго на себе си и научете се отъ мене; защото съмъ кроткъ и смиренъ на сърце; и ще намѣрите спокойствие на душитѣ си“...

Очитѣ на стария иконописецъ се изпълниха съ сълзи, мжка задуши гърдитѣ му. Той държеше калпака си подъ мишница и главата му все по-ниско се навеждаше прѣдъ иконата. Тия думи, изпълнени съ такава безкрайна любовъ, бѣха го вълнували и по-рано, но едвамъ сега като че откриваше истинския имъ смисълъ. Нима имаше по-злочестъ и по-обремененъ човѣкъ отъ него? И отъ никждѣ добра дума, отъ никждѣ утѣха. Исусъ го гледаше кротко и благо. „Дойдете при мене всички обременени“... като че говорѣше той. Сълзи напълниха отново очитѣ на дѣда Недка.

Попъ Стефанъ не забѣлѣза вълнението му. Но той нарочно се застоя прѣдъ тая икона, една отъ най-хубавитѣ, като че искаше да му даде врѣме да се опомни и да познае себе си въ миналото. Не една фалба каза той прѣзъ това врѣме, но дѣдо Недко нищо почти не чу. Попъ Стефанъ се отмѣсти и се спрѣ прѣдъ иконата на св. Иоанъ Кръстителя.

— Говоришъ ми за новитѣ майстори, — каза той. — Виждалъ съмъ ги. Виждалъ съмъ и зографи и отъ Трѣвна, и отъ Дебъръ, и отъ всѣкъждѣ. Хубаво работятъ и